

Երկուշաբթի, 30 Նոյեմբեր, 2020

ՏԵՐՈՒՆԱԿԱՆ ԱՊՈԹՔ

(միասնաբար արտասանուած)

Իմաստութիւն Հօր Յիսուս, Կուր ինձ իմաստութիւն զբարիս խորհել եւ խօսել եւ գործել առաջի քո յամենայն ժամ. ի չար խորհրդոց, ի բանից եւ ի գործոց փրկեալս եմ. եւ ողորմեա քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս: Ամէն:

ՍԱՂՄՈՍ 121

ԱՍՏՈՒԱԾ ՄԵՐ ՊԱՀԱՊԱՆԸ

Աչքերս դէպի լեռները կը բարձրացնեմ,
ուրկէ օգնութիւն պիտի գայ ինձի:
Օգնութիւնս Տիրոջմէն է որ պիտի գայ,
որ արարիչն է երկինքին ու երկրին:
Անկա թոյլ պիտի չտայ որ փորձանքի մէջ իյնաս,
որովհետեւ քու անքուն Պահապանդ է ան:
Արդարեւ ան չի՛ ննջեր եւ չի՛ քնանար,
իր ժողովուրդին Պահապանն է ան:
Տերը քու պահապանդ է,
քու հովանի պաշտպանդ է, կողքիդ կանգնած:
Ո՛չ ցերեկ ատեն արեգակը քեզի վնաս պիտի տայ,
ո՛չ ալ լուսինը՝ գիշեր ատեն:
Տերը ինք քեզ պիտի պահէ ամէն չարիքէ,
եւ քեզ պիտի պահպանէ:
Տունէդ դուրս ըլլաւ թէ ներս՝
Տերը ինք քեզ պիտի պաշտպանէ,
այժմէն մինչեւ յաւիտեան: Ամէն:

ՀԱՐԱԿԱՆ - ԱՊՈԹՔ

Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա:
Ամենատուր Երրորդութիւն, տուր աշխարհիս խաղաղութիւն:
Եւ Հիւանդաց բժշկութիւն, ննջեցելոց արքայութիւն:
Արի Աստուած Հարցն մերոց, որ ապաւէն ես նեղելոց:
Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Յիսուս Փրկիչ մեզ ողորմեա:

Պահապան ամենայնի Քրիստոս,
աջ քո հովանի լիցի ի վերայ իմ ի տուէ եւ ի գիշերի,
ի նստիլ ի տան, ի գնալ ի ճանապարհ,
ի ննջել եւ ի յառնել, զի մի երբեք սասանեցայց.
եւ ողորմեա՛ քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս:

ՕՐՈՒՄՆ ՆԻԺՈՐ

ԴԱՆԻԷԼԻ ՄԱՐԳԱՐԷՈՒԹԻՒՆ
6 ԳԼԽ

ԴԱՆԻԷԼ ԱՌԻԺՆԵՐՈՒ ԳՈՒԲԻՆ ՄԷՋ (6:1-28)

Հեղափոխական հասարակությունը մեր է, որ մեզի կը ներկայացնէ Դանիելի պարագան, թէ ինչպէս իր գործակիցները կը փորձեն անոր դէմ գանգաւորելու պարծառ մը գրնել, որովհետեւ անիկա նախապա-
րիւ էր միւսներէն: Այս նախապարտութիւնը, որովհետեւ անոր վրայ գերազանց հոգի կար: Այս բոլորը
նախանձի պարծառով:

«**Բայց անոնք բնաւ պարծառ մը կամ չարութիւն մը չկրցան գրնել, որովհետեւ անիկա հաւա-
րարիւ էր ու անոր վրայ բնաւ յանցանք մը կամ չարութիւն մը չգրնուեցաւ**»: Այո, Դանիել հաւաքարիւ
էր Աստուծոյ:

Որովհետեւ չկրցան յանցանք մը կամ չարութիւն մը գրնել, այս անգամ փորձեցին Աստուծոյ
օրէնքին կապուած բան մը գրնել: Որովհետեւ ան Աստուծոյ հաւաքարիւ է, ուստի պէտք է բան մը
գրնել Աստուծոյ օրէնքին կապուած, որպէսզի այդ հաւաքարմութիւնը խախտի, ուրեմն անոր վրայ ալ
յանցանք յայտնուի:

Ահա թագաւորին կ'երթան եւ ձեռով մը կը ճնշեն թագաւորին, որպէսզի օրէնք մը հասարակ էր ու
այդ օրէնքի հրովարակով ստորագրէ, որպէսզի ռեւէ մէկը այդ օրէնքը չփոխէ. «**Ով որ մինչեւ երեսուն
օր բան մը խնդրէ քեզմէ զար ռեւէ աստուծմէ կամ մարդէ, առիւծներու գուրը նետուի**» (7 հմբ): Անպրա-
մաբանական եւ չմտածուած կարծիք, պարզապէս նախանձի ու արեւելեան արդիւնք: Մի գուցէ կարգ
մը բաներ կարելի է խնդրել թագաւորէն, բայց ոչ ամէն ինչ: Բայց հարցը, թագաւորին մեծարելը չէ, այլ
Դանիելին դէմ ամբաստանութեան առիթ մը փնտրել, որպէսզի զինք առիւծներու գուրը նետեն:

Հակառակ այս իրողութեան, Դանիել երբ իմացաւ իր փունը գնաց օրը երեք անգամ կ'աղօթէր
իր սովորութեանը պէս: Սա կը նշանակէ, ոչ թէ երբ դժուարութեան ու նեղութեան պահը հասաւ
Դանիել սկսաւ աղօթել, այլ արդէն իսկ Դանիել կ'աղօթէր: Միւս կողմէ, ոչ ալ երբ նեղութիւնն ու
դժուարութիւնը վրայ հասաւ Դանիել դադարեցաւ աղօթելէ: Նաեւ աղօթքի ժամանակ իր սենեակի
պարուհանները դէպի Երուսաղէմ բացուած էին: Երուսաղէմ որպէս Աստուծոյ քաղաք, հոն ուրկէ իր
օգնութիւնը պիտի գայ: Այո, Երուսաղէմը կործանած, Տաճարը ատրուած, բայց Աստուծոյ
ներկայութիւնը միշտ կայ:

Անոնք գիտէին որ Դանիել կ'աղօթէ, ուստի անմիջապէս փորձեցին այդ երեւոյթը օգտագործել,
որպէսզի թագաւորին հրամանին համաձայն Դանիելը առիւծներու գուրը նետեն: Բայց Դանիել թագա-
ւորը կ'ուզէր ձեռով մը ազատել, բայց քանի օրէնքը անգամ մը հաստատուած էր, պէտք է գործադրուի:
Բայց թագաւորը յոյս ունէր, որ Դանիելի պաշտած Աստուծոյ պիտի ազատէ զինք: Եւ ահա գուրին մէջ
ներեցին Դանիելը եւ գուրին բերանը քարով զոցեցին ու զանիկա թագաւորին ու մեծամեծներուն
մարանիով կնքեցին, որպէսզի Դանիելի վիճակը չփոխուի: Եւ ահա յաջորդ առաւօտ թագաւորը
կ'երթայ ստուգելու Դանիելի վիճակը, Դանիել կը պարասխանէ. «**Իմ Աստուծաւ իր հրեշտակը դրկեց
ու առիւծներուն բերանը զոցեց ու ինծի չվնասեցին, որովհետեւ անոր առջեւ անմեղ գրնուեցայ եւ քու
առջեւդ ալ յանցանք մը գործած չեմ**» (22 հմբ):

Դանիելի այս դէպքը կը դառնայ նախապարկերացումն ու շուրջ գալիք այն ճշմարտութեան որ
պիտի կատարուէր Քրիստոսի կեանքին մէջ: Անոր շրջապատի մարդիկը նախանձէ թելադրուած կը
փորձէին ծուղակը ձգել Քրիստոսին, բայց ոչ մէկ պարծառ կը գրնէին: Աւարտին ինչ ինչ ձեւերով
փորձեցին զինք սպաննել փալ ու գերեզմանել, ու խնդրեցին, որ Անոր գերեզմանը մարանիով կնքուի,
որպէսզի յանկարծ չըլլայ թէ Անոր աշակերտները գային ու գողնային մարմինը ըսելով, թէ յարութիւն
առաւ: Բայց Քրիստոս յարութիւն պիտի առնէր, որովհետեւ Աստուծոյ Ինք է որ յարուցանեց
Քրիստոսը մեռելներէն, ինչպէս որ Դանիելը առիւծներու գուրէն, երեք երիտասարդները կրակի հնոցէն:
Որովհետեւ Ինքն է Ամենակարող Աստուծոյ: